

POSTANOWIENIE

Dnia 11 sierpnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **M.P.**

skazanego z art. 178a § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 11 sierpnia 2017 r.,

z urzędu, kwestii dopuszczalności kasacji obrońcy skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 15 lutego 2017 r., sygn. akt V Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 28 września 2016 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

1. pozostawić kasację bez rozpoznania;

2. obciążyć skazanego M.P. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 15 lutego 2017 r., sygn. akt V Ka (...), po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego, utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 28 września 2016 r., sygn. akt II K (...), którym to wyrokiem M.P. skazany został za występki określone w art. 178a § 1 k.k., na karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę 60 zł. W wyroku sądu *meriti* orzeczono nadto wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat oraz świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 5000 zł.

Kasację od orzeczenia Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego zarzucając rażące naruszenie przepisów prawa, które miało istotny wpływ na treść wyroku:

1. „(...) tj. art. 1 § 1 k.k., poprzez uznanie, że zachowanie oskarżonego w części dotyczącej prowadzenia pojazdu mechanicznego pod wpływem środka odurzającego w postaci kokainy stanowiło przestępstwo, podczas gdy żaden przepis nie wskazuje czy stwierdzone u oskarżonego stężenie środka odurzającego stanowi przestępstwo, czy też wykroczenie albo stan niebędący przestępstwem ani wykroczeniem”;
2. „(...) tj. art. 5 § 2 k.p.k., a to poprzez nierozstrzygnięcie na korzyść oskarżonego niedających się usunąć wątpliwości co do prawa w postaci ustalenia, czy stwierdzone u oskarżonego stężenie kokainy daje podstawy do traktowania tego czynu jako przestępstwa z art. 178a § 1 k.k., czy wykroczenia z art. 87 § 1 k.w., czy też stężenie niedające podstaw do traktowania czynu oskarżonego jako przestępstwo ani wykroczenie” (tak w oryginale – uwaga SN).

Podnosząc te zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w S. celem ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w S. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przedmiotowa kasacja jest niedopuszczalna z mocy ustawy, a ponieważ została przez Sąd Odwoławczy przyjęta, konieczne było – wbrew sugestii zawartej w odpowiedzi na kasację oskarżyciela publicznego – nie jej oddalenie, lecz pozostawienie bez rozpoznania, stosownie do dyspozycji art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 *in fine* k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k.

Treść art. 523 § 2 k.p.k. nie pozostawia wątpliwości, że kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to nie dotyczy jedynie kasacji wniesionej przez stronę z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1

k.p.k.) oraz kasacji jednego z podmiotów wymienionych w art. 521 k.p.k. (art. 524 § 4 pkt 2 k.p.k.)

Zapadłym w tej sprawie wyrokiem sąd *ad quem* utrzymał w mocy wyrok sądu *meriti*, w którym oskarżonemu M.P. za przypisany mu czyn wymierzono wyłącznie karę grzywny. W kasacji wniesionej przez obrońcę nie wskazano na żadne z uchybień określonych w art. 439 k.p.k., w związku z czym konieczne było – wobec niedopuszczalności kasacji w takiej postaci – orzeczenie przez Sąd Najwyższy w oparciu o przepis art. 531 § 1 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe, postanowiono jak w części dyspozytywnej, obciążając jednocześnie skazanego – art. 518 k.p.k. w zw. z art. 637 § 1 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. – kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

Od niniejszego postanowienia środek odwoławczy nie przysługuje (art. 430 § 2 k.p.k.)